

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Din frunte, la cîrmă

Anii existenței foii noastre au depășit veacul, demult. Înființată în 1853 de pururea pomenitul „preot deșteptării noastre, semnelor vremii profeț” care a fost Mitropolitul Andreiu Șaguna, gazeta „Telegraful Român” propovăduiește fără întrerupere, de 115 ani încoace, alipirea față de credința străbună ortodoxă română, dragostea neprecupețită față de inzestratul nostru popor și fidelitatea neclătinată față de pământul pe care-l locuim, îl muncim și îl apărăm cu toată neîstovita noastră energie obștească.

În acest răstimp îndelungat, paginile „Telegrafului Român” au oglindit cu deosebire evenimente de însemnătate capitală pentru istoria Bisericii ortodoxe din Transilvania. Restaurarea Mitropoliei noastre, intrarea în vigoare a Statutului Organic șagunian, ecurile transilvănene ale războiului pentru independența României și apoi ale răzmeriței țărănești din 1907, epopeea memorandistă, epica bătălie purtată pentru fărâșirea de înstrăinare a școlilor românești din Transilvania, afirmarea viguroasă a idealului național al unirii tuturor românilor în aceeași țară mărită pînă la limitele pământului locuit de moșii și strămoșii noștri, au pus stăpînire rînd pe rînd nu numai pe coloanele de tipar ale acestei gazete, ci și pe cugetele generațiilor care s-au adăpat cu simțire ortodoxă și românească din paginile sale frumozătoare.

O întreagă pleiadă de colaboratori voluntari care însuma pe cei mai de seamă condeieri din Transilvania — și, adeseori, din provinciile românești de peste Carpați, între care marele Eminescu — au asigurat „Telegrafului Român” un nivel publicistic înalt și o considerație deosebită în rîndurile nenumăraților săi cititori. Contribuțiile lor publicistice erau valorificate înțelepțește — după tradițiile unei gazetării autohtone cu reală înriurire asupra obștei românești — de către redactorii responsabili ai „Telegrafului Român”. Între aceștia, s-au aflat personalități de talia revoluționarului Aron Florian, tovarăș de luptă al lui Nicolae Bălcescu, memorandistul Nicolae Cristea, sfințic vlădicesc la Sibiu, Zaharia Boiu și alții, nu mai puțin destoinici în purtarea agendelor redacționale.

*

După ce s-au stins vîlvățile celui de al doilea război mondial și poporul nostru și-a scuturat cu arma în mînă înrobitorul jug fascist, „Telegrafului Român” i-a fost rezervată misiunea de organ oficial al Arhiepiscopiei Sibiului și al Episcopiei Clujului și Oradiei, pînă la 1 septembrie 1956, cînd a luat ființă revista „Mitropolia Ardealului”.

În țara înnoită care-și dăduse — după 23 August 1944 — o așezare democratică reală, creatoare de epocă, Biserica noastră își vedea lecută, după 250 de ani de speranță și de suferință, rana deschisă în trupul ei prin dezbinarea de inspirație și urzeală străină de la 1698—1700. Uniificarea bisericească — săvîrșită prin voința maselor de credincioși foști greco-catolici, în frunte cu preoții lor, în octombrie 1948 — preocupa intens pe

oamenii Bisericii noastre și absorbea cele mai bune energii ortodoxe în lucrarea de consolidare a acestui act istoric, de însemnătate epocală pentru unitatea sufletească a poporului român.

În strădaniile de aducere la îndeplinire a acestei lucrări, „Telegraful Român” avea de îndeplinit un rol de primă linie. Ca să și-l exercite cu spor și folos, el avea nevoie mai presus de orice de un redactor responsabil corespunzător exigențelor momentului istoric pe care-l trăiam atunci. Mitropolitul Nicolae Bălan († 1955) l-a descoperit demult și i l-a hărăzit fără ezitare „Telegrafului Român” în persoana tînărului și promițătorului profesor de teologie, Dr. NICOLAE MLADIN.

*

Au trecut aproape două decenii de-atunci.

Trei Mitropoliți ai Ardealului — Nicolae Bălan, Înalt Prea Sfințitul Iustin Moiescu și Nicolae Colan — l-au lăsat pe profesorul Nicolae Mladin să conducă redacția „Telegrafului Român” cum va găsi de bine. Încrederea pe care i-cu arătat-o — socotindu-l tot timpul ca pe unul dintre ei, cum avea să și devină — a fost totdeauna deplină. Părintele profesor Nicolae Mladin n-a dezmințit-o cîtuși de puțin. Și-a făcut datoria după cea mai bună știință și conștiință. Avea, într-adevăr, și știință înaltă, și conștiință vie de slujitor devotat al Bisericii străbune și al poporului nostru intrat în fagașul unei afirmări naționale și al unei construcții sociale fără precedent.

În preocupările sale de bază, „Telegraful Român” stătea la același nivel cu catedra pe care o servea cu strălucitoare și unanim recunoscută competență. Condeii săi încărcat de prestigiu răscolea cugetele cititorilor prin temeinicia cu care dezbătea problemele vieții bisericești și cetățenești contemporane și prin vibranta însuflețire cu care le prezenta în coloanele acestui străvechi organ de presă bisericească ortodoxă română. Uniificarea bisericească, apărarea și consolidarea păcii, contactele ecumeniste și acțiunile de apropiere și colaborare între cultele religioase din țară și de peste hotare, sprijinirea programului intern de reconstrucție postbelică și de construcție socialistă au avut în destoiniciul redactor responsabil al „Telegrafului Român” un interpret competent și un sprijinitor devotat.

Cei aproape douăzeci de ani de slujire publicistică a Bisericii și Patriei de către „Telegraful Român” condus de redactorul responsabil Nicolae Mladin reprezintă o perioadă de culme în existența îndelungată și fecundă a acestei gazete religioase.

*

Prin alegerea săvîrșită în 4 iunie a.c. de către Colegiul Electoral Bisericesc — și prin actele îndeplinite după aceea în scopul perfecționării, alegerii — Părintele profesor Dr. NICOLAE MLADIN a devenit Arhiepiscop de Alba Iulia și Sibiu și Mitropolit al Ardealului.

Mîndru de a-și fi văzut ostenitorul de frunte ridicat la treapta de arhipăstor, „Telegraful Român” — cu toată obștea colaboratorilor și citi-

ȘTIRI

Luni, 12 iunie a.c., chiar a doua zi după instalarea în scaunul arhiepiscopesc, I. P. S. Mitropolit Nicolae, însoțit de P. C. vicar Tr. Belasçu, P. C. consilieri eparhiali și P. C. protopopi din cuprînsul Arhiepiscopiei Sibiului, a făcut o vizită în frunțașă comună ciobănească Rășinari. Aici, înconjurat de doi diaconi și de cei trei preoți locali, I. P. S. Sa a rostit o rugăciune de pomenire la mormintele mitropoliților A. Șaguna și N. Colan și al episcopului V. Stan, cu care prilej a rostit și un scurt cuvînt ocazional.

După aceea, I. P. S. Mitropolit Nicolae și însoțitorii au vizitat biserica cea mare cu hramul Sf. Treime (din 1803) din localitate, precum și celelalte două biserici (Cuv. Parașchiva din 1726 și Sf. Ilie din 1835), dînd îndrumări asupra întreținerii lor. S-a vizitat apoi „casa episcopescă”, impresionantă prin modestia ei mult grăitoare și ea despre trecutul greu încercat al Bisericii și poporului nostru de pe aceste plaiuri, acum fiind aici în curs de organizare un muzeu bisericesc și unde I. P. S. a notat: „Venind la mormîntul marelui mitropolit Șaguna și al mitropolitului Nicolae (Colan), am vizitat această reședință a primilor episcopi ortodocși români

(Continuare în pag. 2)

torilor săi devotați — merge înainte, cu însuflețire nouă, pe calea bătătorită de două decenii încoace.

Calea aceasta este netedă și dreaptă. E calea intereselor superioare al Bisericii noastre, care coincid cu aspirațiile astăzi împlinite ale eroicului nostru popor muncitor.

Ieșit din plămada lui viguroasă, slujindu-l cu o consecvență pilduitoare și cu o prestanță de înalt nivel patriotic, Arhipăstorul de astăzi, ca și redactorul responsabil de ieri, va hărăzi „Telegrafului Român” toate beneficiile unei îndrumări atente și constante, pentru ca să-și îndeplinească mai departe aleasa ei menire, potrivit cerințelor actuale.

Din fruntea ostenitorilor de pînă acum, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Dr. NICOLAE MLADIN a trecut la cîrma „Telegrafului Român”.

Recunoscători fiindu-i pentru tot ce a făcut — și a făcut, într-adevăr, totul, cu dragoste și pricepere — pentru ca „Telegraful Român” să înscrie în istoria existenței sale îndelungate pagini de prețioasă participare la dezbateră problemelor bisericești și cetățenești contemporane, îi exprimăm, cu emoție și recunoștință, toată grațitudinea noastră fîiască.

Mulțumind Părintelui cersc pentru favoarea cu care a împodobit această foaie bisericească ridicîndu-i diriguitorul de pînă acum la rangul de „mare preot peste casa lui Dumnezeu” (Evei 10, 21), îl asigurăm pe Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Dr. NICOLAE MLADIN că — îndrumați de dreapta sa sfințită — ne va fi ușor și plăcut să valorificăm înțelepțește zestrea de simțire ortodoxă și românească pe care a hărăzit-o „Telegrafului Român”.

INTRU MULȚI ȘI FERICIȚI ANI, ÎNALT PREA SFINȚITE PĂRINTE!

REDACȚIA

Știri

(Urmare din pag. 1)

din sec. XVIII în prima zi după instalarea mea pe scaunul mitropolitan, ca să mă împărtășesc din duhul înaintașilor și continuându-le opera, să lucrez împreună cu clericii și credincioșii la mîntuirea sufletelor, spre binele Bisericii și propășirea poporului". Urmează prima semnătură dată în calitate de Arhiepiscop și Mitropolit.

Se vizitează de asemenea casa părintească a îndrăgîtitului nostru poet Octavian Goga, fiul preotului Iosif Goga din Rășinari, unde se admiră o seamă de obiecte legate de viața și creația poetului. Notăm amănunțit că marele Eminescu — între 18—30 iunie 1868, în trecere prin Sibiu fiind — a vizitat și comuna Rășinari, unde a fost găzduit de pr. Ioan Bratu, bunicul după mamă al lui Goga, care, după spusa localnicilor, a înlesnit apoi poetului trecerea „în țară” prin „vama cucului”.

Părăsind această casă, I. P. S. Nicolae a notat: „Celui ce a cîntat pătîmirile și vrerile poporului și a slujit realizării unității naționale și propășirii poporului nostru,

Omagiul Bisericii ardeleni, care îl prețuiește și ca pe un bun fiu al ei”.

*

Luminatul praznic al Pogoririi Duhului Sfînt — Rusaliile, a fost sărbătorit după cuviință la Centrul nostru Arhiepiscopesc din Sibiu. Astfel, Duminică dimineața, 18 iunie 1967, prima zi de Rusalii, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin a slujit prima Liturghie arhierescă, în cadrul ei săvîrșind și prima hirotonie întru diacon a unui tînăr candidat la preoție. Catedrala era îmbrăcată, după datină, în verdeață, răspunsurile fiind date de corul mixt al Catedralei.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. Mitropolit Nicolae a vorbit credincioșilor, adunați în număr mare, despre importanța praznicului Rusaliilor și semnificația acestei sărbători pentru noi creștinii.

Luni, 19 iunie, a doua zi de Rusalii, I. P. S. Mitropolit Nicolae a săvîrșit din nou Sf. Liturghie arhierescă, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

La priceasnă a predicat P. C. prot. I. Munteanu, despre Sf. Treime.

Fiind hramul catedralei, evenimentul a fost subliniat în chip deosebit. Astfel, la sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit de asemenea P. C. vicar Tr. Belașcu, despre unitatea noastră de neam și de credință. Pe aceasta din urmă am refăcut-o prin unificarea bisericească din 1948. De atunci încoace nu mai sîntem „noi” și „voi”, nici „strană dreaptă” și „strană stîngă”, ci o singură Biserică, mărturisind aceeași dreaptă credință ortodoxă română și contribuind la propășirea harnicului și vrednicului nostru popor.

A vorbit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a zăbovit asupra motivului pentru care înaintașii noștri au dat Catedralei mitropolitane din Sibiu, impunător monument de artă inspirat după Sf. Sofia din Constantinopol, hramul Sf. Treimi.

Unul din temeiurile de bază care au dus la acest hram a fost acela că cei ce au clădit și sfințit catedrala în urmă cu 60 de ani s-au gîndit, pe lîngă însemnătatea creștinească a Sf. Treimi, și la semnificația națională a acestui praznic și anume la cele trei provincii românești: Țara Românească, Moldova și Transilvania, care, deși despărțite (în acel timp) ca Persoanele Sf. Treimi, formau din totdeauna o sfîntă unitate, de neam, de limbă, de credință, de pămînt etc. I. P. S. Sa a semnalat chiar existența unei icoane, pe care era pictată Sf. Treime, iar, în spatele ei, erau schițate la un loc cele trei provincii românești.

Hramul catedralei era deci o prevestire, exprima o năzuință sfîntă a întregului popor, unitatea sa deplină în aceeași „țară” și aceeași „credință”.

Acum, cînd le avem — îndeamnă I. P. S. Sa

— să le păstrăm și să le consolidăm, pentru ca Patria noastră să înflorească peste ani, așa cum merită poporul nostru, zbuțuit în trecut, liber și prosper astăzi.

Duminică, 25 iunie 1967, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a participat, alături de alți Inalți Ierarhi ai Bisericii noastre, la festivitatea împreună cu instalarea Eminenței Sale Papp Ladislau în scaunul de episcop al Episcopiei reformate de la Oradea.

Exprimîndu-și bucuria participării la o asemenea festivitate, I. P. S. Mitropolit Nicolae a spus printre altele:

„De ce ne putem astăzi bucura împreună, noi cei ce aparținem de diferite Biserici? Pentru că ne simțim împreună „casnici ai lui Dumnezeu” (Efes. 2, 19), pentru că credem și mărturisim pe același Domn Iisus Hristos, întru care este mîntuirea și este firesc ca și cei care iubesc pe Iisus Hristos să se iubească și întreolaltă.

A iubi însemnează a te dăruî, a sluji lui Hristos și oamenilor. Pentru noi, ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române, ca și pentru episcopii, slujitorii și credincioșii diferitelor culte din țara noastră binecuvîntată de Dumnezeu, două sînt îndeosebi slujirile la care sîntem chemați și pe care le împlinim: slujirea patriei comune, Republica Socialistă România, și slujirea marelui ideal umanitar creștin: pacea și colaborarea între popoare.”

Adresîndu-se direct Domnului Episcop Papp, I. P. S. Sa a spus în încheiere:

„Vă asigur — în numele Sfîntului Sinod, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh, în numele Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba Iulia și Sibiu și al Mitropoliei Ardealului, Crișanei și Maramureșului, împreună cu P. S. Episcopi prezenți Teofil al Clujului, Valerian al Oradiei, Teoctist al Aradului și P. S. Visarion, vicar patriarhal — că noi, românii ortodocși, vom fi alături de Eminența Voastră, de preoții și credincioșii acestei Episcopii, ca să se adîncească și să se lărgească spiritul ecumenic al iubirii frățești, să se întărească dragostea noastră de patrie, și să lucrăm împreună, suflet la suflet, umăr la umăr, pentru propășirea poporului, pentru frăția ecumenică, pentru pacea a toată lumea”.

Tot cu acest prilej, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a făcut cîte o vizită frățească P. S. Episcop Teofil al Clujului, P. S. Episcop Valerian al Oradiei și P. S. Episcop Teoctist al Aradului, unde a fost întîmpinat cu multă căldură și dragoste întru Hristos-Iisus, Domnul nostru.

*

Miercuri, 5 iulie 1967, dl prof. Dr. Peter Dalbert, președintele Asociației internaționale a libertății religioase (I. A. R. F.), împreună cu dl pastor Samuel Schlöpfer din orașul St. Gallen — Elveția, însoțiți de Eminența Sa Kis Alexa, Episcopul Bisericii unitariene (Cluj) și dl Dr. Lajos Kovács, profesor la Institutul Teologic Protestant Unic de grad universitar din Cluj, au făcut o vizită la Centrul nostru Arhiepiscopesc din Sibiu.

Oaspeții au fost cinstiți după cuviință, fiind primiți la reședința mitropolitană de I. P. S. Mitropolit Nicolae, vizitînd apoi Institutul Teologic Universitar, Catedrala mitropolitană, tipografia noastră eparhială ș.a.

Mărturisind că „peste tot am văzut poporul român la muncă, l-am văzut cum își organizează fericirea, cum își clădește o viață pașnică”, oaspeții au mulțumit pentru „cordialitatea” cu care au fost primiți.

*

Anuarul statistic al O. N. U pe 1966, dat publicității la începutul acestei luni, la New-York, arată că populația globului, la jumătatea anului 1965, era de 3.295.000.000, mai mult de jumătate trăind în Asia (1.830.000.000). Media densității populației este de 24 locuitori pe km.p., Europa continuînd să rămînă continentul cu cea mai densă populație (90 persoane pe km.p.), urmată de Asia de est (72 persoane pe km.p.).

Indicele producției industriale mondiale (îără R. P. Chineză) a crescut de la 100 la 167 în anii 1958—1965. Cea mai mare creștere a fost înregistrată în estul și sud-estul Asiei, în Uniunea Sovietică și în țările Europei Răsăritene. Între 1950 și 1964 mai mult de jumătate din țări și-au dublat produsul național brut, înregistrînd o rată anuală medie de creștere cu peste 6 la sută.

Valoarea exporturilor mondiale în anul trecut a depășit cifra de 200.000.000 dolari, atîngînd cel mai ridicat nivel înregistrat vreodată. Partea țărilor dezvoltate, ce revine din acest export, a crescut în ultima decadă de la 66,2% la 69%, în timp ce partea țărilor în curs de dezvoltare a scăzut de la 24% la 19%.

Anuarul mai dă și alte importante date statistice.

Dragostea creștină

Dragostea e regina tuturor virtuților creștinești; ea trebuie să fie însoțită întotdeauna de fapte, care s-o facă să activeze pentru binele aproapelui nostru.

Sf. Maxim Mărturisitorul ne spune, în privința asta, că „Roadele iubirii sînt facerea de bine față de aproapele, din toată inima, răbdarea cea îndelungată, deplina îngăduință și folosirea lucrurilor, cu judecată dreaptă”. Iar ajutorarea frățească este și ea o formă prin care se poate arăta dragostea față de aproapele. Ea trebuie făcută către toți oamenii, indiferent de neamul sau credința lor. Căci cel ce face, ajută pe semenii imită chiar pe Dumnezeu, nu face deosebire între om și om, între cel drept și cel nedrept, ci ajută tuturor după trebuință. Și iarăși, cel ce iubește pe Dumnezeu cu siguranță iubește și pe aproapele, prin faptă, nu numai prin vorbe.

Dragostea față de Dumnezeu dorește pururea să înaripeze mintea spre grăirea cea dumnezeiască; iar cea către aproapele să gîndească pururea cele bune, pentru semenii. De aceea, cînd creștinul e martor al unei birfiri, ce se face fratelui său, trebuie să mustre pe autorul ei și să nu ia aminte la cele ce spune, căci altfel se face părtaș la păcatul aceluia, pe care-l încurajează, prin tăcerea sau aprobarea celor spuse. Cu atît mai mult creștinul trebuie să se ferească a-l vorbi de rău pe semenul său căci Sf. Maxim mai zice: „Nu înțepa cu vorbe batjocoritoare pe fratele tău, ca nu cumva primind și tu cele asemănătoare de la el, să alungi de la amîndoi starea dragostei; ci mergi și-l muștră pe el între patru ochi, cu îndrăznire iubitoare, ca împărtășind pricinile supărării, să te izbăvești și pe tine și pe el de tulburare și de supărare!”. Dar dragostea se arată prin răbdarea, pe care o arătăm în încercările grele și în întîmplările supărătoare, nejugînd de sarcinile ce ne revin în îndreptarea lucrurilor și îmbunătățirea situației grele, care s-a creat pentru moment.

Mari binefaceri aduce dragostea semenilor noștri! Ea dărîmă toate barierele ce separă pe oameni, căci cel desăvîrșit în iubire nu mai deosebește între al său și al altuia, sau între bărbat și femeie ci, ridicat mai presus de patimi și privind numai la faptul că semenul e om, privește pe toți la fel și are față de toți aceeași dragoste. Căci în Hristos nu mai este elin și iudeu, bărbat sau femeie, rob sau slobod, ci în toate și în toți este Domnul Hristos.

Dragostea aduce pace între frații înrăbiți, creînd condiții tot mai bune de trăire laolaltă a oamenilor; și dacă cineva ar urî pe altul, să fugă de această cale rea; și — dacă i-a greșit aceluia, să meargă să se împace, pentru a înlătura ura cu dragostea. Ea-i vatra tuturor virtuților creștine și mijlocul de-a izgoni toate patimile și de a aduce pace și colaborare pentru binele obștesc.

Culese și prelucrate

de Pr. Anastasiu Basarabin

altă vizită la biserica „Sf. Nicolae” din Scheii Braşovului

Inalții Conducători ai Patriei noastre, în frunte cu Dl. Nicolae Ceaușescu, Secretarul General al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, au vizitat, între 15 și 17 iunie a.c., regiunea Brașov, fiind întâmpinați de cetățenii de pe aceste meleaguri cu deosebită dragoste și entuziasm. În cursul dimineții de joi, 15 iunie a.c., primul popas a fost făcut în orașul Brașov, unde, printre altele, s-a vizitat și biserica și complexul muzeistic „Sf. Nicolae” din Scheii Braşovului. Aici, distinșii oaspeți au fost întâmpinați de I.P.S. Mitropolit Nicolae Mladin, care, într-un însușețit cuvânt de bun venit, a spus printre altele:

„Cu peste trei veacuri și jumătate în urmă, protopopul Mihai, în fruntea obștii dreptcredincioase, a primit cu bucurie la biserica „Sf. Nicolae” pe Mihai Viteazul, stegarul și făuritorul unității celor trei „Țări” românești. Astăzi, obștea românilor ortodocși de pe aceste plaiuri, în frunte cu mitropolitul, are marea, negrăita bucurie și cinste de a întâmpina pe iubiții și înțelepții ocir-

muitori ai Patriei noastre scumpe, întruchipare deplină a visurilor și luptelor seculare ale poporului nostru”.

Relevând rolul religios, cultural și național pe care Biserica Ortodoxă Română l-a avut de-a lungul secolelor în Transilvania, biserica Sfântul Nicolae din Schei — prin vechimea sa, prin cea dintâi școală românească de aici, prin apreciatele comori artistice, literare și documentare de la muzeul acestei biserici — fiind un grăitor exemplu în acest sens, I. P. S. Sa a spus în încheiere:

„Trecutul este dascălul prezentului; el ne învață să fim mereu alături de popor, de năzuințele, de munca lui. Pășind pe urmele înaintașilor, noi — Mitropolitul Ardealului, Crișanei și Maramureșului, clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Române de pe aceste meleaguri — Vă asigurăm că în sufletele noastre arde flacăra nestinsă a patriotismului constructiv, că — mândri de mărețele realizări ale Patriei noastre scumpe, Patria tuturor oamenilor muncii — vom sprijini munca poporului, sub călăuzirea celor mai buni fii ai lui, pentru înălțarea României socialiste pe noi culmi de civilizație și progres și lupta lui pentru pacea a toată lumea”.

Incheierea anului școlar la Institutul Teologic Universitar din Sibiu

Joi, 29 iunie a.c., a avut loc la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu încheierea festivă a anului universitar 1966/1967, împreună cu aniversarea a 19 veacuri de la moartea martirică a marilor Apostoli ai Bisericii creștine, Sfinții Petru și Pavel.

La ora îndătinată, în catedrala noastră mitropolitană s-a săvârșit Sf. Liturghie arhierască în fruntea soborului slujitor fiind I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop Teoctist al Aradului și P. S. Episcop Teofil al Clujului.

La ectenia întreită, I. P. S. Mitropolit Nicolae rostește rugăciune de mulțumire către Tatăl ceresc, pentru darurile Sale revărsate asupra studenților și profesorilor de la Institutul nostru teologic ca și asupra tuturor credincioșilor adunați la rugăciune. Ectenie de pomenire se face și pentru adormiții mitropoliți ai Ardealului, pentru studenții și profesorii răposați în decursul vremii de la Institutul teologic.

La priceasnă a predicat P. C. prof. Dr. C. Sirbu, care, plecând de la cuvintele cuprinse în epistola către Evrei (13, 7): „Aduceți-vă aminte de marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu și privind cum și-au sfârșit viața să le urmați credința”, vorbește despre viața și învățătura Sf. Apostoli Petru și Pavel.

La sfârșitul Sf. Liturghii, înconjuțați de sobor, au vorbit P. S. Episcop Teoctist, P. S. Episcop Teofil și I. P. S. Mitropolit Nicolae.

P. S. Teoctist își exprimă, printre altele, bucuria de a sluji, în calitate de P. S. Sale de Episcop al Aradului, pentru prima dată în Catedrala mitropolitană din Sibiu, bucurie care este mărită de prăznuirea specială a Sf. Apostoli Petru și Pavel. La această prăznuire „sufletele noastre au fost înălțate către rîna lor pentru Iisus Hristos, către credința lor, către ceea ce au avut ei mai sfânt și mai frumos”. De aceea, ei rămân pentru noi „adevărați făclieri pe drumul către desăvîrșire”.

Toți ne-am împărtășit și ne împărtășim mereu din cuvântul înaripat al Sf. Apostol Pavel, ca și de tăria de credință a Sf. Apostol Petru. Idei scumpe ne-au rămas de la amîndoi, cu deosebire de la Sf. Apostol Pavel, care ne numește pe noi toți cei ce credem în Iisus „trupul lui Hristos și (fiecare) în parte mădule” (I Cor. 12, 17), idee pe care P. S. Teoctist o dezvoltă documentat în continuare.

În imaginea acestui trup sănătos sînt cuprinși

toți fiii Bisericii, atît ierarhia cît și credincioșii, capul trupului fiind Iisus Hristos. „Nici o clipă trupul Bisericii nu a rămas fără cap. Așa cum este în orice trup omenesc, între trup și cap a fost și este o permanentă legătură”. Această învățătură este de mare importanță și astăzi, cînd sărbătorirea celor doi corifei ai Apostolilor ne cheamă la unitate deplină în Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru.

P. S. Episcop Teofil al Clujului s-a ocupat de semnificația vieții Sfinților pentru noi credincioșii, insistînd cu deosebire asupra pildei de urmat pe care ei ne-o pun în față. „Ei ne sînt lumină, ca să umblăm în calea lui Dumnezeu” — spune P. S. Sa adresîndu-se mai ales studenților teologi, pe care îi sfătuiește la o purtare cuviincioasă, la înălțimea frumuseții lor chemări.

„Să ne străduim să imităm pe Sfinții Apostoli, care ne duc pe drumul lui Iisus Hristos”, mai ales cu prilejul sărbătorii de astăzi, căci numai astfel ea ne va fi de adevărat folos.

I. P. S. Mitropolit Nicolae, adresîndu-se credincioșilor și studenților teologi, arată, printre altele, că preamărim pe Dumnezeu pentru darurile revărsate asupra noastră, pentru încheierea cu bine a anului școlar universitar la Institutul Teologic, cît și pentru împreună liturghisire a celor trei ierarhi. „Această împreună slujire a noastră arată vechile legături care ne unesc pe toți credincioșii români de pe aceste plaiuri în aceeași Biserică strămoșească”.

În ziua de astăzi — continuă I. P. S. Mitropolit Nicolae — serbăm pe cei doi mari corifei ai Apostolilor, Sf. Petru și Pavel. Serbăm totodată și ierarhia și teologia; ierarhia, pentru că episcopii sînt urmașii Apostolilor, și teologia, pentru că Sf. Apostoli, Sf. Apostol Pavel în special, ne-au lăsat o moștenire bogată, izvor nesecat de gîndire teologică. Ierarhia și teologia au fost împletite de-a lungul veacurilor, avînd în centrul lor pe Iisus Hristos, mereu același, mereu actual, pentru că viața lui Dumnezeu este viață veșnică. „De aceea, viața în Hristos-Domnul nostru ne face să ne simțim bine în epoca în care trăim, pentru că în această epocă este tot mai vie dorința și strădania popoarelor după dragoste, dreptate și pace, semințe puse de Dumnezeu în sufletele noastre. Aceste semințe să facem deci să crească, pentru că în felul acesta ajutăm poporul nostru și întreaga omenire pentru un viitor mai fericit”.

(Continuare în pag. 4)

Grîul

Așa se intitulau două articole apărute pe prima pagină, în două numere consecutive ale revistei „Contemporanul” (numerele 23 și 24 din 9 și 16 iunie a.c.), și semnate de Dl. Acad. Geo Bogza. Cu deosebire în primul dintre ele se făceau unele cugetări și constatări, care au produs ecouri în sufletele cititorilor, mai ales în ale celor care am deschis ochii în vatra satelor, ceea ce ne și determină să le semnalăm.

„Cei pe care nu-i interesează cum este grîul — spune autorul, — rămîn puțin în afară de istoria și sufletul acestei țări”.

Un lan cu grîu, ca de altfel atîtea alte fenomene ale firii care ne înconjoară, ne duce cu gîndul la minunatele întocmiri ale naturii, ne dă prilej de meditație, ne conduce la anumite edificări interioare. „Am străbătut de curînd un lan de grîu și am fost uimit încă odată de cîtă frumusețe și înțelepciune a firii s-au revărsat asupra mea. Am străbătut un lan de grîu ce se întindea de la o zare la alta și am ajuns la capătul lui mai înțelept decît dacă aș fi citit cartea unuia din marii înțelepți ai lumii” — remarcă autorul.

Un lan de grîu este totodată și un prilej de desfătare pentru ochi, precum și un mijloc de liniștire sufletească, din care pricină semnatarul celor două menționate articole îndeamnă a se evita locurile aglomerate din natură „spre care tot mai mulți orașeni dau năvală ducînd cu ei zarva orașului, ci spre un lan de grîu să vă îndreptați, voi cei oboseți de trepidația vieții moderne”. Ba mai mult: „Coboriți între două trenuri în cea mai mică gară din Bărgan. Va fi ca și cum ați deschide ușa unei catedrale, ce nu s-a construit încă, unde mitropoliți și episcopi nevăzuți fac o slujbă în stare să întoarcă și cel mai istovit suflet spre lumină și bucurie”.

Aceste cugetări exprimă desigur un mare adevăr, sesizabil de toți cei ce, cu ochi mari și antenele inimii deplin întinse, pleacă urechea cu dragoste și interes la frumusețile, uneori de negrăit, ale strămoșescului nostru pămînt; la frumusețile atît de bogate și variate ale naturii, întremătoare de trup și luminătoare de suflet. Cîstituire totodată aceste rînduri și un îndemn, o chemare la mai strînsă legătură, la un contact mai viu al tuturor cu sufletul mare al poporului nostru, cu arta și înțelepciunea lui milenară.

Dar dacă atunci cînd Dl. Acad. Geo Bogza își încrusta rîndurile de mai sus, tablele întinse de grîu ale fermelor de Stat și cooperativelor agricole de producție erau verzi, abia înspicate, și se legănau ușor în alintările line ale vîntului, acum, în aceste zile de Cuptor, grîul este copt, campania de seceriș fiind în plin toi.

De aceea, grîul mai are pentru noi și o altă, superioară, semnificație. El este „pîinea noastră cea de toate zilele”, este hrana trupească a tuturor celor care trudesec cu brațele și cu muntea în fiecare compartiment din imensul laborator al țării. Ba mai mult, din vechime credincioșii satelor noastre au văzut schițat pe fiecare bob de grîu chipul, „fața Domnului Hristos” — cum spun ei, ceea ce nu-i lipsit de înțeles, pentru că din făină de grîu și vin curat de viță se pregătește Sf. Euharistie, taină de bază a strămoșeștii noastre credințe.

De aceea, în aceste zile de culegere a mănoaselor roade cu care Cerul a binecuvîntat pămîntul nostru drag și munca plină de sudoare a celor ce cu sîrg muncesc ogoarele, aducem un gînd cald de recunoștință acestor lucrători ai ogoarelor, părinților și fraților noștri, care fără preget și cu interes asudă pe glia străbună. Lor le trimitem acum dragostea noastră nemărginită, caldă ca soarele lui iulie, sub ale cărui raze ei adună, cu bucurie în suflet, snop cu snop și spic cu spic, grîul, pîinea Țării.

Spunem „cu bucurie în suflet”, pentru că n-a fost totdeauna așa. Să-l ascultăm de pildă pe

(Continuare în pag. 4)

Incheierea anului școlar la Institutul Teologic Universitar din Sibiu

(Urmare din pag. 3)

În aula Institutului Teologic de grad Universitar, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae, a PP. SS. Episcopi Teoctist al Aradului și Teofil al Clujului, se continuă apoi festivitatea încheierii anului universitar.

În sală mai erau de față P. C. Vicar Traian Belasçu, consilieri arhiepiscopesci, profesorii și studenții Institutului, ca și o seamă de credincioși. Secția Ev. lut. C.A. din Sibiu a Institutului Teologic Protestant din Cluj era reprezentată prin Dl Decan Dr. Hermann Binder, iar Biserica reformată prin prot. Kölente Tibor. Se mai aflau de asemenea absolvenții promoției de acum 40 de ani (1927).

Programul din aulă începe cu bucata corală „Mare este taina creștinătății“, executată de corul studenților, după care a luat cuvântul P. C. rector Dr. Sofron Vlad, care a spus printre altele: „Munca noastră nu poate fi exprimată prin grafice sau prin alte formule ca la alte întreprinderi economice, ci mai mult consemnăm faptele mai importante din decursul unui an școlar“. Ceea ce și face în continuare, prin relatarea trecerii la cele veșnice a răposatului vlădică Nicolae Colan, a cărui personalitate complexă este descrisă și în a cărui memorie întreaga asistență păstrează un moment de reculegere.

Ca al doilea moment important din viața Institutului este subliniată, în aplauzele calde ale celor de față, alegerea „unanim apreciatului prof. Dr. Nicolae Mladin“, la cîrma Mitropoliei ardelenene.

În continuare, P. C. Sa se ocupă de activitatea profesorilor și studenților, asemănînd munca lor cu aceea a semănătorului din parabolă, arătînd totodată că educația religioasă-morală a studenților a fost întretesută cu cea patriotică.

P. C. Sa mulțumește Înălților Ierarhi și Centrelor Eparhiale sub a căror oblăduire se află Institutul.

Aduce mulțumiri Departamentului Cultelor pentru tot sprijinul acordat.

Corul execută apoi compoziția P. C. prof. Gh. Șoima: „Dragă-mi este țara mea“.

În numele noilor licențiați, tînărul Jivî Aurel aduce cuvînt de despărțire pentru studenții rămași, precum și de mulțumire Înaltelor noastre foruri bisericești, în frunte cu P. F. Patriarh Justinian, pentru condițiile favorabile de studiu de care s-au bucurat, ca și profesorilor ale căror povește se obligă a le urma.

De asemenea se aduc mulțumiri și Departamentului Cultelor pentru sprijinul acordat.

„În numele colectivului nostru de absolvenți de acum 40 de ani“, precum însuși spune, vorbește C. pr. Marin Victor (Baciu-Brașov), care, cu vădite emoții, prezintă pe cei rămași dintre cei plecați acum 4 decenii în activitatea preoțească, depănînd cîteva aspecte din munca lor și chemînd pe tinerii absolvenți „să pășească cu hotărîre în ogorul Domnului, căci secerișul este mult“.

Cunoscuta și mișcătoarea bucată corală: „Pescarul“ de D. Kiriac, este cîntată tot de corul studenților teologi.

În lectura a 4 studenți teologi, sub îndrumarea directă a P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu, sînt ascultate apoi înălțătoare pagini legate de personalitatea Sf. Apostoli Petru și Pavel.

Cuvînt comemorativ, închinat importantului eveniment al împlinirii a 19 veacuri de la moartea martirică a Sf. Apostoli Petru și Pavel, rostește în continuare P. C. profesor Dr. Grigorie Marcu.

„Orice pomenire este un triumf al vieții asupra

morții — spune printre altele P. C. Sa. Pomenind, noi trăim mai departe cu cei care s-au dus pe calea întoarcerii întru înviere“. Biserica noastră zice: „Facem pomenirea Sf. Apostoli Petru și Pavel“, pentru că pentru noi, în Biserica noastră ei sînt cinstiți la fel, căci au avut aceeași rîvnă pentru Hristos. Deși ca vîrstă și temperament se deosebeau, totuși Sf. Apostoli Petru și Pavel se aseamănă „ca două picături de apă curată, ca două raze emanate din același focar“.

Între Sf. Apostoli, Mîntuitorul n-a creat trepte ierarhice. Se poate spune că Sf. Apostol Ioan s-a bucurat de „o întietate cordială“, de unde se vede că Mîntuitorul a fost și om adevărat, pe toți Apostolii însă i-a numit „prieteni mei“.

Se face apoi un frumos paralelism între Sf. Apostoli Petru și Pavel, arătîndu-se că lor le datorăm idei dintre cele mai nobile, de egalitate, de dreptate și înfrățire. Ei ne-au arătat că adevărata viață trebuie să se desfășoare în pace, cuvîntările lor fiind chemări vibrante la dragoste, la unitate și pace. De altfel, încă alte multe lucruri ziditoare se pot scoate din „fîntîna înțelepciunii lor“.

De la înființarea sa, prin profesorii săi, Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu a adus serioase contribuții la mai buna cunoaștere a celor doi Sfinți Apostoli, subliniind faptul că chiar actualul nostru Arhipăstor, I. P. S. Mitropolit Nicolae Mladin, are ca teză de doctorat un aspect din învățătura și viața Sf. Apostol Pavel.

Dezbînările care s-au făcut în numele lor nu s-au făcut cu consimțămîntul lor, căci căile Sf. Apostoli Petru și Pavel au fost căile unității și ale dragostei întru Iisus Hristos — Domnul nostru.

Tot acestui eveniment a fost închinată și reușita compoziție, cu soliști, a P. C. prof. Gh. Șoima: „Stihiră (gl. VI) de la utrenia sărbătorii Sf. Apostoli Petru și Pavel“.

De încheiere, a luat cuvîntul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, adresîndu-se pe rînd celor de față, a spus printre altele:

Deși am fost mai mult plecat din Sibiu, totuși, pretutindeni unde am fost, am dus cu mine Sibiu. La întoarcere s-a întimplat să cobor direct la Institutul nostru Teologic, de unde, în această lună, am fost luat și ridicat pe scaunul de Mitropolit al Ardealului, cinstit de atîția înaintași vrednici.

Cu toate acestea, Institutul a rămas în ființa mea. De fapt, Arhiereul este totodată și dascăl. De aceea mă simt apropiat de toți, pentru că rămîn pe mai departe dascăl al păstoriiților mei.

S-a întimplat ca această serbare a încheierii cursurilor să coincidă cu sărbătorirea împlinirii a 1900 de ani de la moartea martirică a Sf. Apostoli Petru și Pavel. Această sărbătoare ne dă prilej să privim înapoi cu 1900 de ani în urmă, cînd o mină de Apostoli porneau la asaltul lumii vechi, mînați de porunca lui Iisus Hristos și călăuziți de Duhul Sfînt. Acum vedem că sămînța aruncată de ei a rodit însutit și înmîit, pentru că prin ei-lucra puterea lui Iisus Hristos — Domnul nostru.

Cuvîntul dumnezeiesc, care a răsunit acum 2000 de ani pe pămîntul Palestinei, s-a revărsat peste veacuri, influențînd pozitiv viața celor care l-au primit.

Noi sîntem bucuroși, pentru că cuvîntul lui Hristos a fost propovăduit și pe meleagurile noastre, chiar de la începutul formării poporului nostru și că viața Bisericii noastre a fost împletită cu viața poporului nostru, căci Biserica ortodoxă din țara noastră a fost și rămîne Biserica românească.

Institutul nostru teologic este și el un laborator în care se formează sufletește, an de an, preoți care să slujească marele ideal al unității noastre

bisericești și naționale, să ajute la făurirea u Patrii din ce în ce mai frumoase, ca și la înfrățirea idealului umanitar al păcii și înfrățiturilor popoarelor. Teologia noastră este o teologie vie, nu făurire numai a rațiunii, ci înrădăcinată în viața Bisericii și în viața societății noastre astăzi. În felul acesta, ea caută și găsește soluții noi la împrejurări noi.

Adresîndu-se direct studenților teologi, I. P. S. Sa a spus în continuare:

În acest Institut ați primit nu numai învățătura teologică, ci și suflet din sufletul profesorilor voștri. Totodată, ați ingenuncheat și în fața Sf. Altar — eu însumi ascultîndu-vă cu bucurie dimineața și seara — ceea ce este foarte frumos pentru un tînăr student teolog, căci se pleacă în fața tinereții veșnice, care este Dumnezeu, și soarbe puteri de dăruire de sine și jertfă pentru ideal. Biserica lui Hristos vă cheamă, vă așteaptă să pășiți cu încredere în ogorul ei. Ea vă cheamă să contribuiți la înflorirea Patriei noastre dragi și la pacea a toată lumea.

Mulțumesc profesorilor Institutului pentru sufletul pe care l-au pus în lucrarea lor, ca și pentru prestigiul cu care au reprezentat Institutul și Biserica noastră peste hotare. Mulțumesc studenților care s-au străduit să împletească munca cu rugăciunea.

Mulțumesc Ierarhilor de față, pentru că ne-au cinstit cu prezența, ca și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. Valerian al Oradiei, care cu sufletul sînt aici de față.

Gîndul nostru în acest moment se îndreaptă către P. F. Patriarh Justinian, Patriarhul unității noastre de credință, Patriarhul apostolatului social, Patriarhul păcii, căruia îi mulțumim pentru atenția și sprijinul acordat Institutului nostru.

Mulțumesc dlui Prof. Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor, și colaboratorilor Daminiei Sale pentru sprijinul pe care-l acordă acestui Institut.

Institutul va lucra și în viitor pe aceeași linie de formare creștinească și de viu patriotism.

Dumnezeu să ne ajute să urmăm Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pentru a fi adevărați apostoli ai iubirii și păcii în lume.

Binecuvîntînd pe cei de față la această frumoasă festivitate, Înălții Ierarhi, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae, părăsesc sala și se îndreaptă spre reședința mitropolitană. P.

Grîul

(Urmare din pag. 3)

O. Goga, care, în urmă cu numai 60 de ani spunea în „Plugarii“ și versuri ca acestea:

Frați buni ai frunzelor din codru,
Copii ai mîndrei bolți albastre,
Sfîniți cu roua suferinții
Țărîna plaiurilor noastre!
Din casa voastră unde-n umbră
Plîng doinele și ride hora,
Va străluci odată vremii
Norocul nostru, — al tuturor.

Această viziune a poetului s-a împlinit în anii noștri, cînd și cei ce muncesc pe ogoare se bucură de roadele trudei lor, trudă care le-a fost mult ușurată de miile de tractoare, combine și alte mașini agricole, pe care Statul nostru le-a pus și le pune mereu la îndemîna țăranilor muncitori.

Munca lor, izvor de seamă al venitului general al țării, este apreciată după cuviință, fapt pe care l-am putut constata și cu prilejul recentelor vizite pe care Conducătorii Patriei noastre le-au făcut în regiunile Brașov și București.

Gh. Papuc